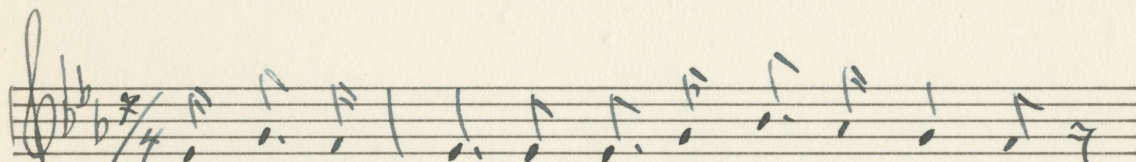

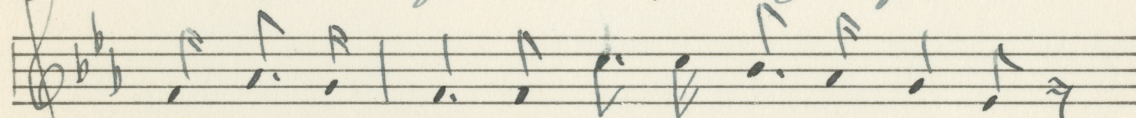
kop
Lomansvisa

165
Lumparland, Klemetsby
Joh. ^{riktig} Gustavsson

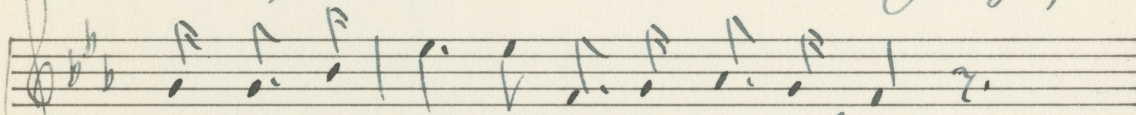
353

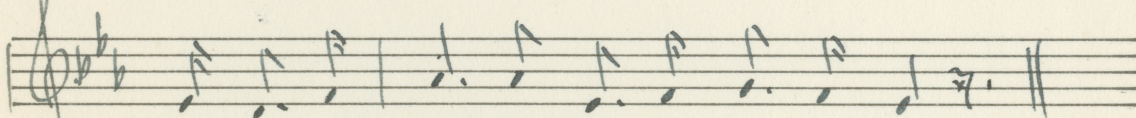
Men ack, hur lyvligt är på bågän gunga

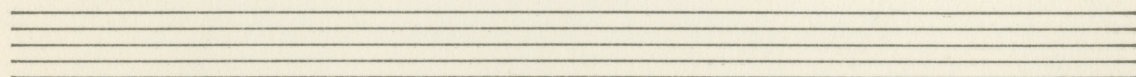
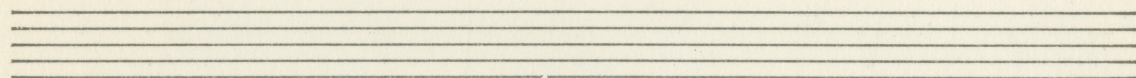
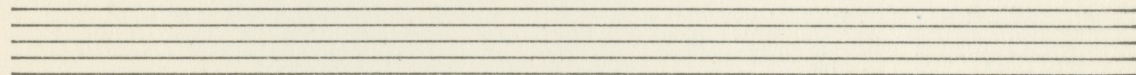
Hur lyckligt bland mina bröder gunga,

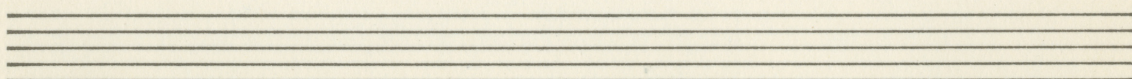
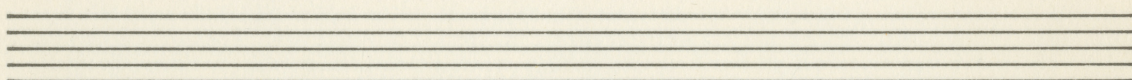
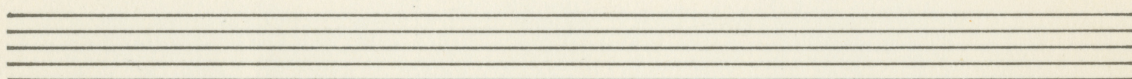
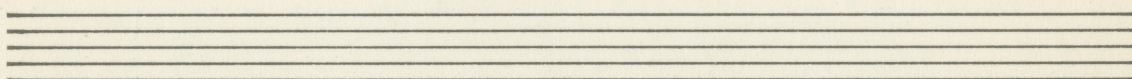
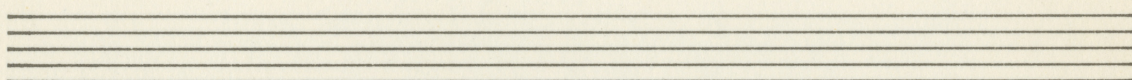
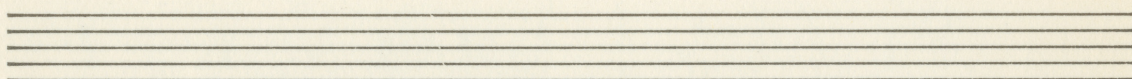
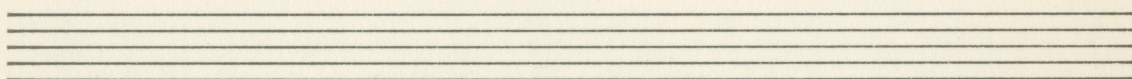
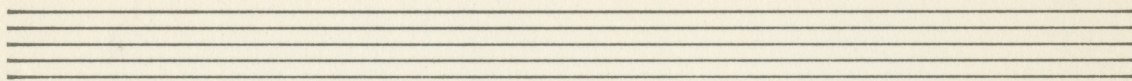

Men bättre är att vila i en hamn

Där man sin trogne flicka ser i famn.

Men ack hur lyroligt är på vågansunga
Hur lyckeligt bland mina bröder unga
Men bättre är än vila i en hamn
Där man sin bögna fläcka tar i famn.

Men ack hur rystigt är när stormen ryter
Hur många ömma band den sönderbryter
Många tårar utgår vågans flod
Där många mistar vänner som så god.

Minns du den gång då jag gav dig mitt hjärta
Du mötog det förutan någon smärta
Jag for från dig ut uppå det vilda hav
Men ömma känslor i mitt hjärta var.

Jag har ej någon som mitt hjärta klagar
Jag har en vän den aldrig mig bedrager
Men hennes tanke ständigt hos mig är
Och hennes hjärta i mitt bröst jag bär.

Jag har mitt bröd på havets friska bølge
Min kognad flicka kan mig icke följa
Hon sitter hemma ensam vid sitt bord
Men ömma känslor i dess hjärta bo.